

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 201.

Ellevte Session.

60de Møde.

Lørdagen den 10de Marts, Kl. 7 Aften.

(Fortsat.)

Krogh (fortsat): Mange ærede Medlemmer, der have talt før mig, have deelviis udtalt Principer, som jeg billiger, men derfor har jeg dog ikke flaaet alt det, af hvad der er udtalt, som jeg ikke bestemt modsiges, fast som min Overbeviisning. Vil man forandre Præsternes Lønningsmaade, saa maa derved ikke blot stee nogen — om gavnlig eller ikke gavnlig, skal jeg ikke see hen til — Forandring for Præsterne i deres Stilling som saadanne, men der maa opnaaes et eller flere Goder for de Embeder, som de røgte, og for de Forhold, som de ifølge deres Embedsstilling skulle gavne, og gavne meget. Derfom det kunde bevises, at det, at Præsterne sættes paa fast Gage, vilde være til Gavn for Kirken og de kirkelige Forhold, saa maatte man ønske, at det skete snarest muligt, og man maatte ogsaa af den Grund ønske det, fordi det idetmindste for mig er tydeligt, at denne Sag efterhaanden bliver et Agitationsstof; maastee er det ikke et heldigt Ord, men det er i ethvert Tilfælde en Sag af den Bestaafenhed, at den bringer forskjellige Anstuelser og Følelser i Bevægelse, som man for det Almindelige, det Kirkeliges og det Religiøses Vel maatte ønske, ikke saa ofte blev provoceret og kom i Bevægelse. Jeg seer ikke rettere, end at de Goder, som vilde opnaaes for det Kirkelige ved, at denne Sag

ordnes, ere saa overveiende, at de maae tilbage trænge de Betænkkeligheder, som efter Sagens reale Natur unægtelig maae fremkomme. Der er et Par Fordele, som stille sig bestemt for mit Die med Hensyn til denne Sag, og som, saavidt jeg kan overflue disse Forhold, maae overveie alle Betænkkeligheder. Disse Fordele ere allerede omtalte af flere ærede Medlemmer, og jeg skal blot nævne dem. Den ene er, at Flytteriet fra det ene Embede til det andet efterhaanden maa ophøre, den anden er, at Forholdet kunde omformes saaledes, at visse Betalingsmidler, som nu ere egne for kirkelige Forretninger, aldeles kunde bortfalde. Jeg vil ikke sige, at der just skal sættes en Bom for, at geistlige Embedsmænd kunne flyttes; det ligger i de menneskelige Vilkaar, at den unge Mand kan tage mindre godt fat paa det Sted, hvor han begynder, tilmed da jeg idetmindste er redebon til at give den Erklæring, at Universitetsdannelsen for de Geistlige ikke fuldkommen svarer til det, den skulde være. Det er muligt, at en ung Præst kan tage feil fat paa sin Sag og siden, belært af Erfaringen, gjøre det bedre; men medens det nu er Reglen for de Geistliges Forfremmelse at gaae fra et mindre Kalb til et større, saa vilde jeg meget ønske, at Sagen kunde blive ordnet saaledes, at Præsten kunde forblive hos den Menighed, i hvilken Tjenesten efter menneskelige Vilkaar var vel besørget, og hvor der var et saadant Forhold til Menigheden, som man maatte kalde ønskeligt. Jeg er fuldkommen enig med den ærede Rigsdagsmand, der havde Ordet før mig, i, at det var ønskeligt, at alle de